

افغانستان: گزارش سازمان ملل متحد در باره شکنجه در توقیف خانه های افغانستان برخی پیشرفت ها را نشان داده ، اقدامات موثری را مطالبه می نماید

کابل، 25 فبروری 2015 - گزارش ملل متحد که امروز در مورد شکنجه و بد رفتاری با توقیف شده گان منازل مسلحانه در توقیف خانه های حکومت پخش گردید ، پیشرفت هایی را نشان می دهد و از تعهدات اداره جدید برای تسریع تلاش های آن در جهت محو کامل استفاده شکنجه و بد رفتاری در توقیف خانه ها استقبال می کند. نیکولاس هایسم نماینده خاص سر منشی ملل متحد در افغانستان و رئیس یوناما گفت: " تلاش های دولت افغانستان در راستای جلوگیری از شکنجه و بد رفتاری طی دو سال گذشته پیشرفت هایی را در زمینه نشان داده است . " وی افزود: " کارهای زیادی که باید انجام شوند هنوز باقی مانده اند و من از توجه فوری حکومت جدید برای ختم این رفتار استقبال می کنم . "

نیکولاس هایسم نماینده خاص سر منشی ملل متحد در افغانستان و رئیس یوناما گفت: " یوناما از تعهد دولت افغانستان مبنی بر تطبیق یک برنامه ملی جدید به منظور محو شکنجه استقبال می کند. " وی افزود: " ما در صورت تقاضا آماده حمایت و همکاری از این رویکرد جامع برای محو شکنجه و بد رفتاری در مراکز توقیف خانه های حکومت افغانستان می باشیم. " عناصر پیشنهادی برنامه ملی حکومت افغانستان در باره شکنجه، به شمول اصلاحات قانون گذاری، تصویب پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه، جبران خسارت برای قربانیان شکنجه، آموزش و برنامه های ارتقای ظرفیت، مذمت نمودن شکنجه در فرهنگ عامه ، اقدامات پیش گیرانه و نظارت متداوم از تطبیق بر نامه ملی را پیشنهاد می کند. گزارش امروز ملل متحد، سومین گزارشی است که در مورد رفتار با توقیف شده گان منازل مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان به طوریکجا توسط ماموریت معاونت ملل متحد در افغانستان (UNAMA) و کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد پخش گردیده است . یافته های گزارش، مبتنی بر مصاحبه ها با 790 توقیف شده منازل مسلحانه بین ماه های فبروری 2013 و دسامبر 2014 و با مراجع امنیتی، مسولین قضایی و تحلیل مستندات صحنی و سایر معلومات ها می باشد.

این گزارش کاهش 14 فیصدی را در اعمال شکنجه و بد رفتاری با توقیف شده گان منازل مسلحانه نسبت به دوره گزارش دهی قبلی و یک سوم توقیف شده های مصاحبه شده که متحمل شکنجه شده اند را دریافته است . این گزارش، بد رفتاری و شکنجه را در اثنای گرفتاری و مراحل تحقیق در بسیاری از مراکز بازداشت ریاست امنیت ملی ، پولیس ملی، پولیس محلی، و اردوی ملی را بیان می کند. توقیف شده گان متهم به عضویت طالبان و سایر گروه های مخالفین حکومت و یا افراد مورد پیگرد به ارتباط جرائم منازل مسلحانه را در اثنای گرفتاری و در جریان تحقیقات عمدتاً به هدف اخذ اعتراف و یا معلومات تحمل کرده است . شانزده نوع روش شکنجه و بد رفتاری به شمول لت کردن شدید توسط پایب ها ، کیبل ها و چوب ها ، آویزان نمودن، شوک برقی و نزدیک ساختن به حالت خفه سازی ، وصف گردیده اند.

کاهش مذکور به سبب پالیسی ها و رهنمود های جدید حکومت است که شکنجه را ممنوع ساخته، بازدید های تفتیشی مکرر از توقیف خانه ها ، تمرکز به آموزش شیوه های پیشنهادی بدیل های بازجویی و سایر اقدامات توسط فعالان ملی و بین المللی، به تعقیب صدور فرمان 129 ریاست جمهوری میباشد.

هر چند گزارش تازه یوناما یک تداوم همیشه گی فقدان پاسخگوئی و میزان اندکی تحقیقات جنایی برای شکنجه را با وجود انبوهی از قضایای تصدیق شده ایکه با مقامات رسمی در جریان این بررسی ها رسانیده شده اند را دریافته است . این

گزارش خاطر نشان می سازد که پاسخگویی داخلی و میکانیزم های نظارتی اداره امنیت ملی و وزارت داخله به شمول دیپارتمنت های حقوق بشر، سمع شکایات و تفتیش هنوز بسنده نبوده فاقد استقلالیت، صلاحیت، شفافیت و ظرفیت می باشند. جورجیت گنیون مسوول حقوق بشر یوناما گفت: " یا فته های یوناما مبنی بر شکنجه نمودن توقیف شده گان منازعات مسلحانه، باوجود تلاش های دولت افغانستان در جریان سال های 2013-14 هنوز ادامه دارد مایه نگرانی می باشد. " وی افزود: " تداوم معافیت برای استفاده شکنجه مجال آن را می دهد تا شکنجه دوام پیدا کند. پاسخگویی به خصوص پیگرد قانونی هردوی آنها نیکه مرتکب و اداره کننده شکنجه و هم آنها نیکه به ارتکاب شکنجه امر و یا چشم پوشی میکنند، نیازمند تعهد سیاسی در بلندترین سطح برای خاتمه بخشیدن آن خواهد بود. "

شکنجه در قانون اساسی افغانستان و سایر قوانین و قانون بین المللی ممنوع بود و جرم شمرده شده است. بیست تن از جمله 71 تن توقیف شده که با آنها مصاحبه صورت گرفته است گزارش دادند که پس از انتقال آنها به توقیف خانه های افغانستان به شمول توقیف خانه ای که نیروهای بین المللی عدم موجودیت شکنجه در آن را تصدیق نموده بود، مورد شکنجه و بدرقتاری قرار قرار گرفته اند. قوانین بین المللی از همه نیرو های بین المللی در افغانستان می طلبد تا رفتار با توقیف شده گان را در عملیات های که آنها آنرا برای مدت ایکه با هم یکجا اند همراهی میکنند زیر نظر داشته باشند تا اطمینان حاصل شود که توقیف شده ها به محلات ایکه خطر شکنجه وجود دارد انتقال نیافته و همچنان در برنامه های آموزشی، مشوره دهی ها و فعالیت های همکاری شان تلاش نمایند تا جلوگیری از شکنجه و بدرقتاری با توقیف شده گان را شامل سازند.

این گزارش همچنان تعدادی از گزارشات معتبر را در مورد موجودیت محلات دیگر و یا غیر رسمی توقیف که در چندین زون توسط ادارات افغانستان اداره میگردند به ثبت رسانیده است و از حکومت افغانستان می طلبد تا بطور فوری تمام این محلات را تشخیص و مسدود سازد.

بسیاری از مصاحبه شده گان بخش امنیتی و پولیس افغانستان ظاهراً این را قبول ندارند که شکنجه غیر قانونی است و به آن به حیث یک ابزار مناسب برای اخذ معلومات با ارزش استخباراتی می نگرند. این گزارش همچنان بکار گیری گسترده اتکاء بالای اعترافات متهمین توسط مقامات قضایی را به حیث مبنای تعقیب عدلی ملاحظه نمود.

زید راد الحسین کمیشنر عالی ملل متحد برای حقوق بشر گفت: " شکنجه یک جرم بسیار شدید بوده که هیچ گونه توجیه برای آن وجود ندارد. ممنوعیت بین المللی آن مطلق است. ما نمونه های زیادی داریم که نشان می دهد چگونه استعمال آن امنیت ملی را بطور بنیادی خراب نموده و غیر مثر عمل نموده است. " وی افزود: " قانون اساسی افغانستان و هم قانون اجراءات جزائی هردو در برگیرنده ضمانت های طی مراحل محاکماتی بوده که توقیف شده گان را از شکنجه و بدرقتاری بشمول ممنوعیت استفاده از مدارکی که به وسیله شکنجه بدست آمده باشد، حمایت نموده است. "

معلومات اضافی پیرامون گزارش

- این گزارش بر بنیاد مصاحبه ها با 790 تن توقیف شده گان منازعات مسلحانه که توسط ریاست امنیت ملی (NDS)، پولیس ملی افغان (ANP)، پولیس محلی افغان (ALP) و اردوی ملی افغان (ANA) نگهداری شده اند تهیه شده است. در مجموع بین فبروری 2013 الی دسمبر 2014، 221 بازدید از 128 مراکز توقیف در 28 ولایت صورت گرفت.
- همچنان یوناما مصاحبه های متعددی را با نهاد های امنیتی افغان، پولیس و مسوولین قضایی انجام داده است.
- بر علاوه یوناما تحلیل هایی دقیق، تائید و آزمایش مدارک، معلومات طبی و غیره ایکه از یک سلسله منابع و طرف هایی صحبت شده، بدست آمده است را رسیده گی نموده است.
- یوناما پاسخگویی و تطبیق فرمان 129 (فبروری 2013) ریاست جمهوری را که به نهاد های امنیت ملی (NDS)، وزارت امور داخله / ANP، لوی خرنوالی (AGO)، ستره محکمه و وزارت های عدلیه و صحت عامه حکم می کند تا تدابیر مشخصی را به منظور رویکرد پیرامون شکنجه، بدرقتاری و توقیف نمودن خود سرانه در توقیف خانه های افغانستان اتخاذ نمایند، بطور خاص مورد نظارت قرار داد.
- بررسی های یوناما یافته است که 278 تن از 790 توقیف شده منازعات مسلحانه (35 فیصد) شکنجه و بدرقتاری را در موقع گرفتاری در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، پولیس محلی افغان و اردوی ملی افغان در طی مدت این مشاهدات تجربه کرده اند. از جمله 105 تن اطفال مصاحبه شده تحت سن 18 سال، 44 تن مواجه به شکنجه و بدرقتاری گردیده اند، (42 فیصد).
- بررسی یوناما در یافته است که 161 تن از جمله 611 تن توقیفی مصاحبه شده (26 فیصد) که در 37 مرکز توقیف امنیت ملی نگهداری شده بودند و نیز 93 تن از جمله 302 تن توقیفی مصاحبه شده (31 فیصد) که در 41 مرکز توقیف

پولیس ملی افغانستان و پولیس سرحدی نگهداری شده بودند، شکنجه و یا به بدرفتاری مواجه شده اند. 22 تن از 42 توقیف شده گان مصاحبه شده (50 فیصد) که در نگهداشت پولیس محلی بوده اند و نیز 20 تن از جمله 60 تن توقیفی مصاحبه شده (33 فیصد) که در مراکز مختلف اردوی ملی افغانستان خارج از کابل نگهداری شده بودند شکنجه و بدرفتاری را تجربه کرده اند.

- یو ناما 71 تن توقیف شده گان را که قرار گزارشات در گرفتاری و توقیف آنها نیروهای بین المللی و یا بخش های خارجی دخیل بودند و بعداً به حکومت افغانستان سپرده شده اند مصاحبه نمود. از جمله این، 20 تن شان شکنجه و بدرفتاری را به تعقیب انتقال به توقیف خانه های افغان حتی در آن توقیف خانه های نیروهای خارجی بین المللی عدم شکنجه و بدرفتاری در آن را بتاسی از تصدیق نامه 2013-2014 بر نامه تفتیش آن تصدیق نموده بودند و یا هم توقیف خانه های که خارج این برنامه بودند، تجربه کرده بودند. گزارش یوناما نشان می دهد که برنامه نیروهای امنیتی کمکی بین المللی در مجموع مانع خطر شکنجه شده اند. نیرو های امنیتی کمکی بین المللی ادعاهایی تخطی ها بر توقیف شده گان در مراکز توقیف افغانستان را به مجرد وصول جهت باز پرس به ریاست امنیت ملی، وزارت داخله و اردوی ملی ارجاع نموده است.
- حوادث شکنجه و بدرفتاری فقط در نمونه هایی از توقیف شده گان ملاحظه شدند. مصاحبه شده گان یوناما و محلات ای که بازدید شده اند شامل نمونه برداری ها در تمام 23 ماه مدت بررسی ها می باشد. گزارش یوناما مشاهداتی از کار برد وسیع حوادث شکنجه و بدرفتاری در توقیف خانه ها را در جا هاییکه آن ها را مشاهده نکرده و یا دسترسی پیدا نکرده نشان نمی دهد.
- این گزارش یو ناما، 22 پیشنهاد را برای دولت افغانستان و همکاران بین المللی آن ارایه نموده بردولت افغانستان تاکید می دارد که سفارشات نهایت جامع قبلی یوناما را که در دو گزارش قبلی ارایه شده است تحقق ببخشد. یوناما یک بار دیگر پیشنهاد خود را به دولت افغانستان مبنی بر ایجاد یک میکانیزم نظارتی مستقل و پاسخگو که مذکور در پرو توكول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه آمده است پیشکش می کند.
- یو ناما به طور مشخص تطبیق فرمان 129 (فبروری 2013) ریاست جمهوری را نظارت نمود که فرمان مذکور دفترلوی خرنوالی افغانستان را راهنمایی می کند تا از شکنجه جلوگیری کرده و مرتکبین آن را مورد باز پرس قرار دهد. پولیس و مسولین امنیتی هدایت داده شده اند که به منظور پیش برد کامل وظایف قانونی شان، توقیف شده گان را شکنجه نکنند، دسترسی توقیف شده گان به وکلای مدافع و معالجه صحتی آنها را تسهیل نموده، افراد توقیف شده غیر قانونی را رها و تمام جریان باز جویی ها را ثبت ویدیوئی نمایند.

پاسخ حکومت افغانستان در برابر گزارش سال 2015 یوناما

یوناما مسوده گزارش خود را با حکومت افغانستان شریک ساخت. یک پاسخ مشروح از جانب شورای امنیت ملی به تاریخ 12 فبروری 2015 تهیه گردیده که ضمیمه این گزارش می باشد.

پاسخ مذکور خاطر نشان می سازد که شکنجه و بد رفتاری با توقیف شده گان برای کسب معلومات یا اعترافات در توقیف خانه ها یک پالیسی رسمی دولت نبوده، یاد آوری گردیده است که برخی از حوادث در گزارش یوناما درست نمی باشد در حالیکه بعضی دیگر ناشی از تخطی های افراد توسط مسولین عدلی و امنیتی اند. این پاسخ در عالی ترین سطح دولت بر مشکلات و تعهدات برای محور شکنجه و بد رفتاری ها اذعان دارد. که البته این شامل انکشاف یک برنامه ملی برای از بین بردن شکنجه می باشد.

* * *

United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), Kabul, Afghanistan

For more information, please contact: Spokesperson-UNAMA@un.org

UNANMA online: <http://unama.unmissions.org> • Facebook • Twitter • Flickr • YouTube